

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Brassó, színház-utca 95. sz. a.,
I. em. hátul az udvarban,
hol a szerkesztő hétköznapi délelőtti
10-12 óra között,
és Bolonya, mester-utca 325. sz. a.,
hol minden délután található.
A lap szellemi részét illető min-
den közlemény, valamint
az előfizetési pénzek és hirdetések
bérmentesen ide küldendők.
Kéziratok vissza nem adtnak.

BRASSÓ

ELŐFIZETÉSI ÁR
helyben házhoz hordva, v. vidékre
postán küldve:
Egész évre 7 frt; félévre 3 frt 50 kr
negyedévre 1 frt 80 kr.
Külföldre egész évre 20 frank.

HIRDETÉSEK DÍJA:
4 hasábos gármond-sorért 4 kr. (1-10 sor
helye 40 kr.) Nagyobb és többszöri hiru-
téseknél kedvezmény.
Minden egyes hirdetés bérmentesen 30 kr
Nyílt-tér sora 10 kr.
Hirdetések és nyílt-tér előre fizetendők

Politikai, társadalmi, közgazdasági, közművelődési és szépirodalmi lap.

MEGJELENIK HETENKÉNT HÁROMSZOR: KEDDEN, CSÜTÖRTÖKÖN és SZOMBATON.

Hirdetések felvételnek: Brassóban a kiadóhivatalban; Budapest: Lang Lipót, Haasenstein és Vogler (Jaulus), Dukas és Mezei, Goldberger A., Eckstein Bernát; Bécsben: Daube G. L. s társa, Haasenstein és Vogler (Otto Maasz), Schalek Henrik, Oppelík Alajos, Dukas M.; Berlinben: Rudolf Mosse; Frankfurtban: Daube G. L. s társa hirdetési irodájában.

104. szám.

Brassó, Csütörtök, szeptember 9-én.

II. évfolyam 1886.

A kiállítás után.

Egy hónapi diszlés után ismét bezárulnak az áruház kapui.

Hirscher Apollonia hagyatéka ismét ott fog állani, kongani az ürességtől, várva a jó szerencsét, mely ismét visszaadja nemes építője még nemesebb intenciójának.

A kiállítás e hó 6-án bezárult. A hol még néhány nappal ezelőtt e szép város ipara oly szépen volt bemutatva; a hol alig egy-két napja még városunk iparossága méltán büszkélkedett termékeivel, — ott ma már rendtelenség lépett előtérbe.

Most tehát, mikor már csak egy elmúlt eseményről van szó, — most talán helyén van, hogy foglalkozzunk alaposabban a kiállítással s ne csak fényoldalát mutassuk be, hanem árnyoldalait is. Tanuljunk belőle.

A kiállítás szép volt, — határozottan meglepő. Ezt még a rosszakarat sem czáfolhatná meg.

De vajjon szépsége mellett megvolt-e gyakorlati célja?.. Ha őszinték akarunk lenni, — s mentek elfogultságtól — be kell ismernünk, hogy mindene lehetett kiállításunknak, csak éppen gyakorlati haszna nem.

Mi az a gyakorlati haszon? — Az, ha az iparos nemcsak a látszat kedvéért állít ki, hanem azzal üzletet csinál; ha nemcsak eladja kiállítási tárgyait, hanem új összeköttetéseket, új piaacot szerez: azaz a kiállítás megismerteti a helyi ipart a fogyasztóval s ez által piaacot szerez neki.

Ezt pedig kiállításunk nem tette.

Egy-egy kiállító csinált ugyan üzletet, de nagyjában üzletről szó sem lehet. Az a 3-4 ezer frt, — a mire vásárlás történt, elenyésző csekély ahhoz képest, a mi történhetett volna akkor, ha kiállításunk megfelelő látogatottságnak örvend azok részéről, a kik hivatva iparunknak fogyasztói lenni. Ámde ez nem történt, nem is felelt meg a kiállítás távolról sem a hozzáköthető jogos várakozásoknak.

Hisz kiállításunknál az a sajátságos és talán példátlanul álló eset történt, hogy maga a környék, a szomszédos megyék lakossága, saját kamara területiünk még tudomást sem vett jóformán a kiállításról. Megszámálhatnók azok számát, kik Háromszék, Fogaras és Csikmegyéből — a távolabb esőket nem is számítva — kiállításunkat megtekintették. A rendező

bizottság nagy hibát követett el, — százezrekbe és százezrekbe kerül ez össziparunknak. Ámde még nagyobb mulasztást követett el a kereskedelmi és iparkamara, mert neki kötelessége lett volna saját iniciatívájából felhívni a kiállítás látogatására saját kamaraterületét és meghívni az összes társ kamarákat.

A kamara fölöslegesen tartotta ezt. Így azután áldoztunk a szemnek s az az óriási, erőmegfeszítő munka, melyet a rendező bizottság teljesített, csaknem hiábavaló volt.

Az épen most bezárult kolozsvári kiállítás sokkal kisebbszertű volt. Ámde gyakorlati haszna összehasonlíthatatlanul nagyobb. Az ott résztvevő kiállítók mindegyike nemcsak jeladott tárgyaiból, hanem kötött új ismeretségeket és üzleti összeköttetéseket.

A kolozsvári kiállításból ki fogja nőni magát egy árucarnok, mely hivatva lesz állandó kiállításává lenni a határszéli iparczik-eknek, — meghonosítani hazai piacainkon a hazai ipart. Ámde mi lesz a következménye a mi sokkal nagyobb és sokkal szebb kiállításunknak? Ez még egy nagy kérdőjel. Ed- dig még szó sincs róla. Legalább nem komolyan vehető. Pedig a ki látta e helyiséget most a kiállítás alkalmával, annak sírni fog a lelke, hogy az csaknem teljesen hasznavehetetlenül heverjen ott évről-évre, — évtizedről-évtizedre. —

Azt az épületet értékesíteni kellene. Égbekiáltó bűn, azt így hagyni. Árucarnoktárlat- lenne létesíteni, az volna a legegyszerűbb. Ha másként nem lehetne, akkor egyelőre egy oly árucarnoktárlat, melyben naponként áruljanak, az- az egy állandó kiállítást.

Az iparosoknak szövetkezniök kellene. Legalább azoknak, kik ott bizonyos árusítási jog- gokkal bírnak. Egyesülniök kellene oly célra, hogy közkölségen tartanának ott állandó áru- sítótakat.

Ez volna s lehetne az első lépés, mely egy nagyobb szabású árucarnokhoz vezetne. S ez nehézségekbe sem ütköznék, mert az ille- tők nem vesztik el oly féltékenyen őrzött jo- gaikat, hanem gyakorolhatják azt tovább is.

Lám Nagy-Szeben már alkotott magának posztói számára, ily állandó elárusítási csar- nokot. És prosperál vele. Ott is csak kez- detnek tekintik ezt, a melyet nemsokára kö-

vetni fog egy második lépés: maga a nagyobb- szabású árucarnok.

Ez intézményt megtaláljuk a nagyobb városokban mindenütt. Jele annak, hogy cél- szerű. Nagyobb városokban egyes kereskedők is állítanak már ilyeneket, mennél inkább kel- lene ez nekünk.

Hogy minő előnyei vannak ily közös el- árusító csarnoknak, szükséges-e azt bővebben kifejteni? Mi oly érettnék és felvilágosodottnak tartjuk iparosságunkat, hogy ezt feleslegesen tartjuk. Az előnyök egész halmaza a kézen van.

Ily szövetkezet létesítése nem is oly ne- héz, mint azt talán képzelnök. A ki hivatott azt életbe hívni, az az árucarnoktárlat iroda vol- na. Ennek feladata most első sorban, gondos- kodni azon módzatokról, melyekkel megköny- nyítható az iparos helyzete. Ime, ez is egyik módja. A kiállítás meggyőzött minket arról, hogy városunk ipara nemcsak fejlődőképes, hanem határozottan versenyképes is. Meggyő- zött arról, hogy ezen iparon nagyon gyorsan lehetne segíteni, ha követnők a művelt nyu- got példáját.

Egy ily elárusító csarnok raktára is le- hetne a termelőnek, hova kész áruját elhe- lyezi, hogy onnan közvetlenül eladassék, és másodszor állandó mintaraktár is volna, mely- be az idegennek csak egy tekintetet kellene vetni, hogy teljesen tisztában legyen azzal, hol és mit kell s lehet vásárolnia.

Egy nagyobb szabású árucarnok számára a városi képviselő megtagadta az épület díj- mentes átengedését. Hogy miért, azt most nem kutatjuk s bírálat tárgyává nem tesszük. — Ily vállalatnál azonban a rendes és állandó használatot nem tagadhatja meg már azért sem, mert hisz a helyiség csak úgy használ- tatnék naponként, mint eddig hetenként egy- szer s mert e felett nem is a város, hanem maguk az egyes iparostestületek határoznak. Már pedig azt hisszük, ezeknek semmi kifo- gásuk sem lehetne az ellen, hogy tartassék ott fenn mindennap hetivásár. — Csak az ő elő- nyük volna.

A kiállítás kapui ma-holnap már teljesen bezárulnak. Nincs sok idő tehát a gondolko- dásra. Cselekedjünk! Oly gyakran halljuk azt a szép jelszót: „Kronstadt voran!“ hiába el- csépelni, hogy valóban szeretnők már látni annak megvalósulását.

A „BRASSÓ“ TÁRCZÁJA.

A két tolvaj. (II. dui csor).

Oláhországi cigány népmese.
Fordította Koós Ferencz.

Egyszer volt, a mikor volt. Volt két tolvaj. Egyik falusi, a másik városi. Történt, hogy egyszer össze- találkoztak és kérdezősködtek, hogy hova valók és kicsodák.

Akkor mondá a falusi a városinak: „Brrr, ha olyan derék tolvaj vagy, mutasd meg: képes vagy-e kilopni a varju alól a tojást; ekkor én is tudom, hogy tolvaj vagy. Felelé amaz: „Nézz reám, hogyan lopom el.“ S felmászott lassan az ágakon és kezeit a varju alá csusztatva, ellopta tojásait s a varju ezt nem vette észre. —

Azonban mig ő a varju tojásait elesente, az- alatt a falusi tolvaj lelopta róla lábravalóját s a városi tolvaj ezt nem vette észre.

Mikor tehát a fáról leereszkedett és meglátta, hogy ő meztelen, mondá neki: „Testvér, én nem vet- tem észre, hogy mikor loptad el lábravalómat. Ime, fogadjuk fel, hogy testvérek leszünk. És felfogadták.

Most már mihez fogjanak? Elmentek a vásárba és ez a két tolvaj ketten egy feleséget vettek. Mondá pedig a városi: „Testvér, vétek, hogy két testvérnek egy felesége legyen. „Jobb, hogy legyen a tied.“ Amaz

mondá: „Enyém legyen. Most pedig jer velem, a hova én tégedet viszek, hogy hozzunk pénzt.“ Jer testvér, ha te tudod.

S kapták magokat s elindultak. S elmentek a királyhoz és tündötek, hogy miként jussanak be a pénz- tárába. S mit gondoltak? Mondá a városi: „Jer test- vér s törjék be a ház tetejét s ereszkedjünk le abba egyenként.“ „Jer.“

És felmentek a házra s betörték annak fedelét s a falusi lebecsátkozott, elvett kétszáz erszény pénzt s kijött. Haza mentek.

A király pedig korán felkelvén, megtekintette a pénzt, s látta, hogy két száz erszény hiányzik. Tüs- tént kapta magát s elment a börtönbe, a hol egy vén tolvaj volt. S hozzá menvén, mondá neki:

„Vén tolvaj, én nem tudom, hogy kijött a há- zamba és ellopta kétszáz erszény pénzem. Nem tu- dom, hogy hol törtek be, mert a ház sehol sincs ki- lyukasztva. Felelé a vén tolvaj:

„De van, királyom, hanem te ezt nem látod. Azonban menj és csinálj tüzet a házban s aztán eredj ki a házból és tekints a házra s a hol látni fogod, hogy a füst kijön, ott mentek be a tolvajok. Te pe- dig tégy arra a lyukra egy hordó szurkot, mert eljő még az a tolvaj, a ki a pénzt elvette.

Kimene tehát a király és tüzet csinált, s meg- látta a lyukat, hol a füst a ház felől kiment. El-

ment és vett egy hordó szurkot s rátette oda a lyukra. Ama tolvajok pedig éjjel ismét eljövének ah- hoz a lyukhoz s a falusi tolvaj ismét leereszkedett, s a mint leereszkedett, tüstént beleesett a szurkos hor- dóba. —

Mondá azonnal testvérenek: „Testvér, eddig vol- tunk, de mostantól fogva nem vagyunk. Azonban hogy ne tegyünk a király kedve szerint, jer, üsd le a feje- met, mert amugy is halva vagyok.“

Amaz tehát fogta és levágta társának fejét s el- ment és egy erdőbe eltemette.

Mikor tehát a király felkelt, (korán kelt fel) és oda ment a hova a tolvaj esett, és látja ott a tolvajt a szurkos hordóban fej nélkül. Most már mi tevő le- gyen a király? Elment az öreg tolvajhoz és mondá neki: „Ime, vén tolvaj! megfogtam a tolvajt, de nin- csen feje.“

Mondá erre a vén tolvaj: „Ime, Felség a tanu nélküli tolvaj vagy be nem bizonyított tolvaj. Azonban megmondom én, hogy mit tégy. Vedd ezt a hullát és akaszd fel oda künn a kapudra, mert az, a ki ellopta ennek a fejét, el fog jöni ő érette is. Te pedig tégy katonákat, hogy őrizzék azt. Elmene tehát a király s elvette azt a hullát s felakasztotta, és katonákat ren- delt őrizetére.“

Ekkor pedig kapta magát ama tolvaj és vásárolt egy tanácsot, s egy taligát és vett egy húsz vedres

Az áruközvetítő irodának módjában van ez irányban kezdeményezni. Hivatva is volna reá. Tegye meg. Ezzel nagy érdemeket szerezne magának. Biztos alapját vetné meg iparunk fejlődésének.

Várjuk cselekvését! Ha ezt megteszi, akkor volt a kiállításnak gyakorlati haszna is. Az t. i., hogy megismertette velünk iparunkat s megmutatta az utat, a melyen azon segíteni lehetne. Ez pedig magában véve is nagyon sok volna.

A bolgár államcsiny.

Szófia, szept. 6. (Elkésve érkezett már mult lapunkra.) Sándor fejedelem hivatalosan közölte, hogy le fog köszönni. A miniszterek és a hadsereg főtisztjei tiltakoztak a fejedelem ezen elhatározása ellen és élénken sürgették, hogy a fejedelem maradjon meg a kormányon. Sándor fejedelem azonban ismételtén ki-fejté, hogy a császár ellenkező akaratával szemben és a többi hatalmak támogatása nélkül lehetetlen a kormányt tovább vezetnie. Hogy az orosz okkupáció elkerültesse, arra egyedüli mód az ő távoása. A regensség alkotásának kérdése még nem vettett föl és a tanács határozathozatal nélkül oszlott szét.

Hir szerint a lázadó katonatisztek egy része megkísérelte volna az átmenetelt a török határon. Ez alkalommal a bolgár hatóságok mintegy 20 tisztet elfogtak, három tisztet pedig a török katonák megöltek.

Ama módok felől, melyek közt a fejedelem lemondása történni fog, különböző verziók keringenek. Legvalószínűbb, hogy mihelyt a regensség és az új kormány meg lesz alakítva, nem a közönséges sobranje, hanem a nagy (alkotmányos) nemzetgyűlés fog egybehívni Tirnovába s ennek előterjesztik a fejedelem lemondását, mire az új fejedelmet lesz hivatva választani. Kétségtelennek tartják, hogy a nagy nemzetgyűlés Sándort fogja ismét Bulgária fejedelmévé választani. De ép oly bizonyos az is, hogy Sándor semmi szín alatt el nem fogadja a megválasztást.

Szófia, szept. 6. D. u. 4 óra (Érkezett szept. 7 d. e. 9 óra) A miniszterek ma délelőtti tanácskozásán Sándor fejedelem kijelentette, hogy megmásíthatlan elhatározása lemondani s az országot már a legközelebbi napokban elhagyni.

Lemondási szándékát közölte a fejedelem a konzulokkal is, kijelentve, hogy legfőleg tiz napig marad még az országban, míg a regensség s az új végleges kormány meg lesz alakítva.

Mikor a fejedelem a palotába összegyűlt tiszteknek is tudomására hozta, hogy az orosz okkupáció kikerülése végett jobbnak látja elhagyni az országot, a tisztek kérték őt, hogy maradjon, meg fogják őt védeni utolsóig s az oroszok Bulgáriát megszállani csak az ő testeiken át jöhetnek.

Gruev és Benderev Szófiába szállítottak. A lázadó ezred különböző ezredek közé fog beosztatni. E csapatok tisztjeinek egy része a macedonai határon török területre akart menekülni, de a török határőrök lövésekkel fogták őket; három tiszt halva maradt, a többi visszatért ide s itt letartóztatták őket.

Szófia, szept. 6. (Esti 8 óra) A Stambulov elnöke alatt tartott nagy tanácskozáson megállapított s az orosz konzullal közölt pontozatok — mint utólagosan értesülünk — egyenesen orosz hadügyminisz-

ter kinevezését is említik, a mit az orosz tiszteknek a bolgár hadseregbe való visszafogadásával együtt kész a kormány elfogadni, csak Bulgária függetlensége s orosz megszállás mellőzése biztosítottassék.

Ausztria-Magyarország és Németország képyise-lői azonos jegyzékeket nyújtottak át Sándor fejedelemnek.

Konstantinápoly, szept. 6. Törökország szakadatlanul folytatja hadi készülleteit, mert elkerülhetetlennek hiszi, hogy az oroszok megszállják Bulgáriát s kétségtelen tudomása van a portának arról, mily nagy haderőt gyűjtött össze Oroszország a krímben, mely arra van szánva, hogy szükség esetén azonnal Varnába legyen szállítható. Török részről most különösen a kis-ázsiai erődökre fordítanak figyelmet, azok őrséget erősítik s nagy lőszer és ágyu-szállítványok is mentek oda.

A „Standard” oda nyilatkozik, hogy nem Angolország dolga föntartani Bulgáriában a dolgok rendjét, melyet három katonai hatalom kifogásol. Bismarck hg nem fogja hosszasan megakadályozhatni az Oroszország és Ausztria-Magyarország közti harczt. Németország és Ausztria-Magyarország jó alkalmat szalasztottak el. Nem valószínű, hogy hibájukból Angolország fogja a legnagyobb hasznót huzni. Mennyire más lett volna a fejedelem helyzete, ha ő a helyett, hogy a császárhoz fordult, a nagyhatalmakat kérdezte volna meg, hogy mit cselekedjék és hogy számíthat-e vagy nem támogatásukra azon nehéz feladat megoldásánál, melyre felszólításuk következtében vállalkozott.

Román lapszemle.

Feljegyezte egyik kolozsvári lap, hogy az erdélyrészi román lapok agyon hallgatták az erdélyrészi köz-művelődési egyesület ez évi közgyűlését. Mi nem vonjuk ezen állítást kétségbe s így ezen hallgatást mi is készpénz gyánánk vesszük. Azonban történetesen kezünkbe akadt a brassói román lap szeptember 5-iki száma s ebben megpillantottuk az „Ellenzék”-et és a kulturegyesületet. Hogyan kerültek ezek a román lapba? Így. Az „Ellenzék”-ben koronként hoz egy-egy tudósítást a közséi népiskolai tanítók szomorú állapotáról. Megtörtént egyszer 16 év alatt, hogy a közökt. miniszterium a közséi iskolák számára engedélyezni szokott államsegélyt az 1885/6 tanévre későn engedélyezte és akkor is kevesebbel engedélyezett mint más években.

E miatt mondhatni minden-közséi iskolánál zavar állott be a néptanítók fizetését illetőleg. Mit tegyen egyebet a szegény néptanító, mint azt, hogy fűt fát megmozgat a végett, hogy méltán megérdemelt, különben is igen szerény fizetéséhez juthasson. Kér, zörget az iskolaszéknél, a közséi előjárásánál, a közigaz. bizottságnál, a miniszteriumnál s midőn látja hogy keresére kedvező válasz nem érkezik, szenvedéseit kiönti az „Ellenzék”-ben. Mi mind ezt természetesnek találjuk.

Elvégre is rendezni kell a közséi iskolák illetőleg azok tanítóinak ügyét úgy, hogy a hírlapokban való jajveszékeltől megszabadítsuk őket. Természetes, hogy ezt kiterjesztjük a felekezeti néptanítókra is, mert azoknak, legnagyobb része épen abban a sajnos helyzetben van.

Abressói román lap ismételtén a kulturegyes-

hez utasítja a néptanítókat. Legközelebb azzal áll elő, hogy a közgyűlés alkalmával adni szokott közebed árával akarja kifizetni a szenvedő néptanítókat. A közgyűlés tagjai azon a napon ne ebedéljenek s mindjárt lesz pénz a néptanítóknak. Így tesz, ugy-e az erdélyi román közművelődési egyesület? De hogy tesz! Megfizetik ezek is minden évben jó drágán a közösbédét. Üritik egyre-másra a poharakat s eszükbe sem jutnak azok a román néptanítók, kiknek évi fizetése a papíron 100 frt, valóságban pedig 25—40 frt. Hanem azért ezeknek panaszával a brassói román lapban nem találkozunk; de igen a magyar néptanítókéval.

Még azt gondolná az ember, hogy ezt csupa jó szívűségből teszi a „Gazeta”, pedig dehogy teszi, de-hogy teszi! Minden panaszos levél, mely az „Ellenzék”-ben magyar néptanítótól megjelenik, meg annyi fegyver, melyet a „Gazeta” az erdélyrészi közművelődési egyesületre sűtöget. „S a kulturegyesület jövedelmek után szaladgál.

Oh, kultura, kultura — így jajgat a „Gazeta” — mennyire gunyolnak tégedet, midőn belőled az elnemzetlenedés fegyverét kovácsolják. Ebből tehát tanuld meg édes nemzetem, hogy közművelődési célra pénzt ne gyűjts; hadd éhen veszni néptanítóidat, majd fog gondoskodni azokról az „Asociatiunea” román egyesület. Mi lenne a magyar népből, ha a „Gazeta” tanácsaira hallgatna! De nem fog hallgatni s erről biztos lehet a „Gazeta.” Ha a gyűjtés néha kissé landad, csak hogy ki nem ugrik bőréből. Ha a gyűjtés megpezdül: a kultura jövője felett siránkozik. Jó mi nekünk mind ezeket tudni.

Jó tudni azt is, hogy miként fogják fel odaát a Dimbovieza mellett azokat a határsértéseket, melyek most napirenden vannak. Ugy fogják fel, hogy minden egyes esetben mi vagyunk a hibások, ők meg olyan ártatlanok mint a juh. Mi vesszük bennebb a pászurát román területre; mi foglalunk, a mi csendőreink a hibások. Pedig mi meg kellene hogy gondoljuk, hogy Románia ma nem azon ország, milyen 100 évvel volt. De nem fogják ők tűrni s ezután megtörténhetik, hogy a román granicsárok is utánozni fogják Szt.-István csendőreit és finánczait. Ez pedig a két kormány közötti egyetértést megrontaná és Budapest s Kolozsvárt rossz vért fogna okozni.

De ennek kockázatásával is köteles a román kormány a nemzet méltóságának nevében megtenni, hogy megszűnjék a határsértés a magyarok részéről a románföld és vagyon ellenében. Így vezérczikkez a „Romanul” napilap, melybe az ilyen okos vezérczikket, ha nem tőlünk küldik, mindenesetre oda züllött román írástudók írják. Máskülönb nincsen odaát valami nagy veszedelem: csak a sertések ára esett le közel a semmire. Nem lehet azokkal most piaczaikat elárasztani. A sertés ár csökkenés után nem sokára következik a buza, tengeri árcsökkenés s ebből aztán lesz a hadd el hadd. Eladni való állatai gabonája mindenkinek lesz, de vevő honnan kerüljön! Már apad a pénz, s aztán... lesz vámszerződés. Mindenkinek eszébe fog jutni Bretianónak ama mondása: „Majd meg látom, így fognak-e fél év múlva is tapsolni.” Románia földmívelő állam, neki okvetlen piacra van szüksége, s azok a tapsok nem fognak még egyszer ismételtetni, ha még egyszer a vámszerződést létre fog jöni. Mi így fogjuk fel a helyzetet s hisszük, hogy a közel jövő nekünk igazat fog szolgáltatni.

Czenkalji.

Fordulat a román vámpolitikában.

A „Magyar Kereskedők Lapja”, mely román konzulatusaink jelentéseit első forrásból szerzi be, legutolsó számában figyelmet keltő tudósítást közöl. Az idézett lap szerint ugyanis, a gyurgyevői alkonzul azt jelenti a külügy-, illetőleg a két kereskedelmi miniszteriumnak, hogy Ausztria-Magyarországnak eddig a vámháboru még nem ártott, mert az import monarchiánkból az autonóm vámtarifa daczára sem szakadt félbe. Ez mindenesetre optimisztikus felfogás vagy pedig csakis a gyurgyevői konzulatusi kerületre állhat meg, mivel lehet, hogy e kerület egyenesen rá van utalva oly magyar és osztrák cikkek, melyek magasabb vám mellett is talán olcsóbbak, mint más származásbeliek. Mindenesetre azonban értékes szövetséges az ellenséges földön oly terület, mely reánk van utalva, mert alkalom adtán agítani fog a szerződéses viszony visszaállítása érdekében.

Sokkal fontosabb krajovai konzulunk ama jelentése, hogy ottani kereskedői körökben az a nézet uralkodik, hogy a jelenlegi szerződés nélküli állapot nem tarthat sokáig és ősszel a törvényhozó testület egybehívásakor változás fog beállani a kereskedelmi politikában.

Ez a feltevés ma merésznek látszik, mégis nem tartjuk lehetetlennek megvalósulását. Románia erősz-

hordó bort. S feltette a talyigára és egyenesen oda hajtott a hól társa felakasztva volt. Még vénebbnek tette magát és úgy tett, mintha talyigája eltört volna s a hordót leeresztette. Ekkor elkezdett sirni, haját tépni s tette magát, hogy azon jajgat, hogy tönkre ment s hogy a gazdája őt megöli.

A hullát őrző katonák mondták egymásnak: „Fiuk! Jertek tegyük fel annak az öregnek a hordóját a szekérbe, mert kár érte.” S elmentek segíteni és mondták neki: „Nó, öreg felteszszük mi hordódat a szekérbe. „Adsz-e nekünk is egy-egy kortyot belőle?” „Adok apáméi.”

Elmenének tehát és feltették hordóját a szekérbe. Az öreg pedig monda nekik: „Vegyetek apáméi és igyatok, mert nincs mivel adjak nektek. Tehát neki estek a katonák a hordónak és ittak, a meddig jól laktak. Az öreg pedig mint egy szinből kérdezé ekkor: „Hát ez kicsoda?” A katonák felelék: „Lásd, az tolvaj.”

Monda erre az öreg: „Jaj, jaj apáméi, nem hállok itt, mert ellopja loamat az a tolvaj.” Erre a katonák felelék neki: „De bolond vagy öreg! Hogy lopná el az a lovat?” „Apáméi! hát nem tolvaj-e az amott! Hallgass öreg, mert nem lopja el az lovat, mert ha ellopja, mi megfizetjük neked.”

Ellopja bizz az, mert tolvaj. „Nézd, öreg, meg van az halva.” „Kötelezvényt adunk neked, hogy ha

borodat ellopja, három száz frankot (lei) adunk neked érte.” Monda erre az öreg: „Jól van apáméi, ha így van! Letelepedett ott. Lefeküdt a tűz mellé, meglopta az álom s tette magát hogy aluszik.

A katonák pedig a boros hordónak estek s mind megitták a bort, s megrészegedek. És a hova estek, ott aludtak anélkül, hogy magokról tudtak volna.

Ekkor az öreg tolvaj, a ki tette magát, hogy alszik, felkelt és ellopta az akasztott embert s feltette a lovára s elvitte az erdőbe s ott eltemette. A lovat is ott hagyta. Visszament a tűzhöz. Ekkor tette magát, hogy alszik.

Mikor aztán a katonák felkeltek s látták, hogy nincsen ott sem az akasztott ember, sem az öregnek a lova, csudálkoztak és mondták: „Ime, fiuk, helyesen monda az öreg, hogy ellopja a tolvaj az ő lovát. Pórusul jártunk.” S a mig az öreg felkelt, összeraktak számára négyszáz frankot és elkergették, hogy ne tátsa fel száját.

Mikor pedig a király felkelt és látta, hogy nincs a tolvaj ott az akasztóán, elment az ő tolvajához, az öreghez és monda neki: „Ime, ellopták az akasztott tolvajt vén tolvaj. Mi tevő legyek?” Nem mondam e neked királyom, hogy az olyan tolvaj, kire nincs rá bizonyítva (tanu nélküli tolvaj) ciór bi dovediné. Azonban né mit tégy: Tilts be minden mészárszéket a városban s árulj te. Egy oka hus árát tedd egy aranyra, mert így senki sem vesz, bár mennyi pénze is legyen. Azonban a tolvaj nem tűr három napig.”

(Vége következik.)

kos eszközökkel hazai ipart akart teremteni, de természetellenes eszközökkel nem értek célzt a múltban és nem fognak célzt érni a jövőben. Az észak-amerikai Egyesült-Államok tettek kísérletet ily eszközökkel és e természeti és anyagi kincsekben oly gazdag államoknak sem sikerült még önálló ipart teremteni. Az amerikai a legtöbb használati cikket kénytelen volt Európából importálni és csak a mióta a vámok mérséklése van napirenden, kezdi Amerika ipar tekintetében magát Európa alól emancipálni. — Németország is különben virágzó iparát még magasabb fokra akarta emelni, de a védvámok behozatala óta pang majd minden iparág, mert mint egy jeles nemzetgazdász megjegyzi, egy-egy külföldi versenytárs helyett keletkezett két-három belföldi konkurens. E kísérletekkel szemben áll Angolország példája, mely a világ első iparos államává fejlődött, a szabad kereskedelem befolyása alatt.

Ezeket szem előtt tartva, előre látható volt, hogy a kis Romániának nem sikerülhet olyan terv, mely megbukott más nagyobb, intelligensebb és gazdagabb országokban.

De még idő kérdését sem képezte volna Románia meghódolása, ha diplomáciánk nem lett volna oly szerfelett könnyelmű, és ha a kormányok idejekorán előkészületeket tesznek a vámháborura. Románia mint az a közzétett és annak idejében ismertett zöld könyv is elárulta már egy év előtt tett előkészületeket a vámháborura, nem igen jól tudta, hogy követeléseit nem fogjuk elfogadni. Ez előkészületek nélkül Románia egy hónapig sem nélkülözötte volna a kereskedelmi szerződést Ausztria-Magyarországgal, de nem lett volna ily tartama a vámháborunak abban az esetben sem, mi is megteszszük a szükséges intézkedést. Monarchiánk azonban indoleas volt; olvastuk a bukaresti felhivatalosok cikkeit, melyek előre jelenték a román kormány követeléseit, de azt hittük, hogy a szerződési tárgyalásoknál majd elejti a követeléseket, persze e hiedelemből csúnyán kiabrándítottak a tárgyalások; tudtuk, hogy a bukaresti kamara elfogadott egy autonóm vámtarifát és azt hittük, hogy ezt ellenünk nem fogják alkalmazni; — csatlakoztunk és most szenvedünk a tarifa nyomása alatt.

De hát ezek elmúlt dolgok, foglalkozzanak velök a delegációk, ezek elé tartozik az ügy, mert a konzultások a külügyminiszterium közegei és ezek követték el a legnagyobb hibát, midőn elmulasztották figyelmeztetni a külügyminiszteriumot a Romániában uralkodó hangulatról.

Három hónap óta tart a vámháboru Romániával és a konzulok eddigi kedvezőtlen jelentései után valóban jól esett olvasnunk, hogy Románia sokáig már nem bírja el a háboru költségeit. Mi is kiszámíthatlan károkat szenvedtünk, de mennyivel többet veszített már eddig is Románia, mely nem rendelkezik annyi kisegítő eszközökkel, mint Ausztria-Magyarország. Persze, könnyű volt azt is feltételezni, hogy a magyar és osztrák kereskedők és iparosok helyébe lépnek majd német és francziák, de az utóbbiak nem igen ismerték a romániai viszonyokat, nekedéseket okoztak az ügyletek kötésénél, vonakodtak hitelt nyitni és a legtöbb cikket nem képesek oly árban szállítani, mint az osztrák gyáros vagy a székely és szász iparos, sőt ez utóbbi cikkeit másutt elő sem állítják, pedig Romániában nélkülözhetlen szükségletet képeznek.

Nem csodáljuk tehát, ha Romániában kezdik a helyzetet feszélyezettnek találni. Eddig az is enyhítette a kereskedelmi viszonyok megszakításának következményeit, hogy a vámháboru kitörése előtt tömérdek árut hozattak Ausztria-Magyarországból. Most azonban a készletek már erősen megritkultak és pótlásukról kell gondoskodni. Igen jellemző, hogy a magas vámok dacára is az utóbbi időben román kereskedők rendelkeztek árukat monarchiánkból. A konzulátusok erre vonatkozólag megjegyzik, hogy csak „egyes, kisebb tételek” rendeltettek, ez azonban nem azt jelenti, mintha nagyobb mennyiségű árunak nem lenne kelendőse, mert a magas vámot könnyebben viseli el a nagyobb szállítmány, mint a kicsi, de valószínű, hogy a magyar és osztrák exportörök kereskedelmi viszonyok megszakítására következtében, csak kész pénzért hajlandók Romániába árut szállítani és ez is korlátozza a bevitelt, mely csak megfelelő hitel mellett fejlődhetik.

Az elmondottak után nem tartjuk valószínűtlennek, hogy már a legközelebbi ősszel fordulat fog beállani a román vámpolitikában. A bukaresti kabinét kényszerítve lesz lépéseket tenni a szerződéses állapot visszaállítására, de e kilátás azért ne altassa el a — habár későn — megindult mozgalmat, ne hagyjuk félbe a rendszabályokat, melyeket eddig, úgy látszik, sikerrel alkalmaztunk Románia ellen, támogassuk

suk minden eszközzel az erdélyi ipart és mindenekelőtt jöjjünk tisztába a dunagőzhajózási társulattal, mely ha lehetetlenné teszi a Romániai buza elszállítását a Dunán, ezzel döntő csapást mérne a román vámpolitikára. Milliokat veszítettünk már eddig is a vámháboru alatt és ha nem tudtuk megakadályozni, ha nem tettünk reá előkészületeket, legalább igyezzünk oly viszonyokat teremteni, hogy a békét mi diktálhassuk.

Titkári jelentés

az „Erdélyirészi magyar közművelődési egyesület” 1886. aug. 29-iki rendes közgyűlésén.

(Folytatás.)

Végül augusztus hó 12-ik napján az utolsó rendes ülésre eljutunk oda, hogy a választmány a szervezkedés egész munkáját minden kérdésre nézve elvégezettnek mondhatja. Az egyesület mind a tizezer iver szét van bocsátva, az egyesület mind a sok-sok ezer drb. nyomatványa a nemzet kezében van; a megyei választmányok Szilágy megye kivételével mind megalakultak, a vidéki és városi körök, fiókok száma teljes; az iparmozgalom bámulatos hullámokat ver; elkészül a kiaduk a megyék és gyűjtők névsorait; a vidéki választmányok beadványai mind letárgyaltak; hátrálék munka nincs; a közgyűlés előkészítetik. A cselekvésre egyesületünk készen áll.

A directorium volt dr. Haller Károly működő alelnökkel a választmány mind e munkáinak elkészítője a directorium, mely dr. Felméri Lajos, Nagy Béla és dr. Choncha Győző személyökben az első választmányi gyűlés által alakított. A működő alelnök, illetve a directorium intézte el a folyó ügyeket, osztotta ki a tárgyakat a szakosztályoknak, tette javaslatait; a szakosztályokhoz nem jutott tárgyak fölötti felülvéleményezéseit, intézkedett a pénztár és elkönyvelés munkálatai iránt, végezte a kiadványozásokat és felhívásokat s állandó tanácsadó közegül szolgált az elnökségnek. Tartott összesen 18 önállóbb gyűlést, a mellett, hogy egyes tagjaibsn, mint valamely kérdés iránt kiküldöttekben, majdnem állandóan munkában volt. A directorium számos esetben lépett fel, mint kezdeményező s az elnökséggel legtöbbször végrehajtóként szerepelt. Midőn valamely tárgyról számolunk, abban a directoriumok consulatív része van, s azért dolgait egyenként nem soroljuk elő.

F. hó 28-án, tegnap adott még e választmány egy rendkívüli utolsó találkozást, melynek tárgya már nem volt az utolsó kézzorításon kívül, melyben az apostol önérzete nyilvánulhatott: elvégeztem!

A szakosztályokra való osztlás bár az év közepe után történt, működés által gyakorlati közegnek bizonyult. A szakosztályi élet nem csak az érdeklődést tartja ébren, de termékenyítőleg hat. Megalakultak s rövid időhöz képest szép tevékenységgel működnek.

A tervben volt statisztikai és pénzügyi szakosztály csoportosított a közgazdaságban. Szervezetükről kiemelendő, hogy a tagok száma, az elnököt kivéve, korlátlan s egyenlő arányban van vidéki és kolozsvári tagokból egybe alkotva. Mint az igazgató választmány, úgy e szakosztályok is havonként kiszabott időben tarták üléseiket, mely intézkedés a vidéki tagtársak részvételét biztosítja, kik majdnem mindannyiszor, — dicséret buzgalmuknak, — döntőleg folytak be a szakosztályi javaslatokra. A szakosztályi előadók a választmányban is előadók; szavazattal azonban mint olyanok nem bírnak.

Egy székely szakosztály alakítása van még hátra, mely eddig a székely egylettel való egyesülhetés reménye miatt maradt függőben. Nem habozunk kimondani, hogy e leendő szakosztályra fog várni a legsúlyosabb feladat, a mint ez munkaprogrammunk teendőinek mindjárt történendő vázolásából ki fog tűnni. A megalakulásra a lépések megtétek s bő erő van a székely megyék választmányjaiban s vezérferfiakban, kik kultur-egyletünk ügyét kivétel nélkül egyhangú lelkesedéssel karolák föl.

A szakosztályokkal együtt kell felemlitenünk, hogy különböző kérdésekben az igazg. választmány magából időnként összesen mintegy 15 külön bizottságot küldött ki, melyek közül a Gyarmathy Miklós vezetése alatt működött s jelen közgyűlésünket létesített ünneprendező bizottság legyen hosszas és terhes munkájaért itt hálával s köszönettel felemlítve. Tevékeny jegyzője Várady Albert, továbbá alelnöke Deáky Albert, s buzgó tagjai, különösen athl. Clubunk ifjusága fogadják különös köszönetünket.

Fiókokkal behálózni az egész területet, ez volt a lefolyt év legnagyobb feladata. Vidékről-vidékre keresni és megtalálni a sziveket; megkapni és megteremteni azokat a magyar gyűlpontokat, melyek — Kössuth szavai szerint — „társdalmilag akként hassanak az is-

kola stb. művére, mint az eső s napfény hat az elvetett magra!”

Erdély büszkén nézhet magára; — a solidaritás e kikristályodása akként sikerült, hogy a ki a két év előtti Erdély felekezett, párt, nemzetiség s vidékek által izolált magyarságát most mégis legalább egy szervezetben találkozni látja, s ki visszagondol: két év előtt a megyék zöld asztalainál a nemzetiségi tulzók részéről mily ellenzéssel s ennek következtében a vezérferfiak részéről mily kormányzói óvatossággal találkoztunk: még ha a — tudomás szerint — legelőkeltebb szervezet nem is volna ez a hazában, akkor sem foghatja kicsinyelni az eredményt, annál is inkább, mert már is a tapasztalat igazolja, hogy jó ha a szerv bármily kicsiny, de megvan, mert turnusok van az eseményeknek is s nem tudják melyik fiók mikor kerülhet első sorba s lehet a legfontosabb.

Nincs egyetlen megye az alapszabályba fölvetett 16 közül, melyben megyei választmányunk s nincs egyetlen arravaló városunk és vidékünk, melyben megfelelő körünk, vagy fiókunk ne volna.

Midőn az ember e sorozaton végig néz, úgy érzi, mint midőn Homer hőseit enumerálja elő.

A szervezkedés befejeztével; 60 elnökség áll egy gondolatban, arccal Budapest felé!

Lássuk, lehető tömörséggel, e tagozatot. Kik a hazát emelik, azok méltók, hogy a haza fölemelje őket. Az egyes fiókoknál igyekezni fogunk lehető körülírt számadatokkal szolgálni, tekintettel azonban a fluktuációra a kezdettel járó nehézségekre, a tagok költözéseire, fiókok ide-oda csatlakozására s ujja alakulására a pénzbeli számadatokat inkább tájékoztató végű, egész szabatoságukért való jófállás nélkül adjuk.

I. Alsófehérmegyei választmányunk Nagy-Enyed központtal a legszervezettebbek s virágzóbbak egyike. Elnöke Zeyk József nagybirtokos, alelnökei Csató János kir. tanácsos, alispán és gróf Teleky Gusztáv nagybirtokos, titkár Török Bertalan m. főjegyző, jegyző Váro Ferencz a Bethlen-főtanoda gymn. igazgatója, lelkes buzgó pénztárnok ifj. Gáspár János m. I. jegyző, ellenőr Tóth Miklós m. árvaszéki elnök. A választmány a fiókkörök képviselőivel 90 tagja van s az önálló választmányal bíró Gyulafehérvár városát kivéve működését kiterjeszti az egész megyére. Működésében hatásosan támogatja összesen 8 vidékkör.

Az alsó-fehérmegyei választmányban a tagok összes száma 3 örökös, 52 alapító, 686 rendes, 168 pártoló, összesen 908. Aláírt összegek értéke 17,593 frt 8 kr. Begyűlt eddig 3666 frt 25 kr, és egy 200 frtos pinczeegyleti részv. Várando a központ kimutatása szerint 12,902 frt. Tartott közgyűlést, 3 választmányi ülést, melyekből sürgős kérdéseket intézett a fiókválasztmányokhoz a teendőkre nézve, miknek alapján részletes és igen szakszerű munkaprogramm dolgoztatott ki, mely égetően várja a segítyt. A körök közt legtöbb buzgalmat fejtett ki a balázsfalvi, mely nemesak szép számu taggal rendelkezik s gyűlések által igyekszik azokat összehozni, hanem Grün A. Samu alelnök buzgalma folytán 400 kötetre kaladó kölcsönkönyvtárt létesített s ennek javára többször szép jövedelmű mulatságot rendezett. Ezután az alvinczi a majdnem elfelejtett borbándi magyarság részére szép tőkével bíró ovodát teremtett lelkes elnöke Teleki Józsefnek közreműködése folytán. A tagok közül elhalt O. Weres Gábor ügyvéd, és Klimes Károly jószágigazgató. Lelkes munkát fejt ki Alsó-Fehérmegye területén a „Közérdek” című derék társadalmi lap.

A) Gyula-Fehérvár városi választmányunk önállólag működik Novák Ferencz polgármester lelkes elnöke alatt. Alelnök Issekutz János, pénztáros Mihelyes Zsigmond, ellenőz dr. Csérni Béla tanár, jogtanácsos, dr. Mohay Sándor orsz. képvis., a tisztikaron kívül 18 vál. tag. E választmány legelőször dolgozta ki helyi teendőinek programját. Van 9 alapító, 151 rendes tagja. Az összes teher 2874 frt, várandó belőle 1042 frt, befolyt összesen 1832 frt. A fiók mulatságokat rendezett, perselyeket tett ki. A 25%-ot eddig igénybe nem vette. Elhalt 5 rendes tag, kiket 5 új tag pótol. Tartatott ez évben 1 köz- és 6 vál. gyűlés, melyben meghatározottat a tevékenységi kör, a választmány beosztott feladatok szerint, házrend alapított meg. Főgondunkat kell hogy igényelje Gyula-Fehérvárt a 3 év óta virágzó kisdodó s az ipariskola. Jellemző körülmény e nemes város hazagoriából, a pártoló tagságból senki sincs, hanem mindenki legalább rendes tagnak irt alá, s hogy a hátralek összesen is csak 30 frt.

(Folytatása következik.)

Helyi és vidéki hírek.

Értesítés. Néhaj Szele István magyar kaszinói pénztárnok elhalása következtében a pénztárnoki teendőkkel ideiglenesen a választmány által kaszinói gazda Verzár Lukács nagykereskedő ur bízott meg, ki-nél a kaszinót illető fizetések év folytán eszközölhetők.

Kirándulás Párisba. czim alatt hozott hírünkhoz kiegészítőleg a következőket jegyezzük meg. Ezen kirándulást a bpesti városi menetjegy iroda rendezi, mely magában véve elég garantiát nyújt arra nézve, hogy a hirdetett ellátás és elszállásolás az utazó közönség igényeit minden tekintetben kielégíteni képes leend. Az utazni kívánók bővebb értesítést nyerhetnek a Brassó városi menetjegy irodában, a hol ezen rendkívül mérsékelt áru kirándulási jegyek megrendelhetők, illetve megkaphatók. Figyelmeztetjük az érdekelteket, hogy csak f. hó 14-ig vétetnek tekintetbe a jelentkezők.

A trónörökösné anyja. Henriette belga királyné nemrég levelet kapott Laekenből a szerencsétlen Sárolya császárnétól, melyben arra kéri, hogy látogassa meg. A királyné rögtön befogatta ponyjait, melyeket maga szokott hajtani s Laekenbe indult. Utközben heves zápor támadt, mely arra kényszeríté, hogy egy kaszárnyába meneküljön. Épen dél volt s a tisztek az ő kintjokban ebédhez ültek. A mint észrevették a magas rangú vendéget, rögtön üdvözlésére siettek s a parancsnok elrendelte, hogy a királyné számára — ki a mulni nem akaró eső miatt ott szándékozott megebédelni — lehetőleg jó ebéd készíttessék. A királyné azonban mosolyogva ssólt a tisztekhez: „Én a legujabb rekruta vagyok önök közt uraim, nem képezhetek tehát semmi kivételt, kérek csak az önök rendes menüből!” S ugy is történt és a királyné jó étvágygyal fogyasztotta az eléje tett tiszti menaszt. Ez után köszönetet mondott és tovább utazott. Ezóta a tiszti menut ott „menu royal”-nak nevezik, s a tisztek mindig »királyilag« esznek.

Másodvirágzás. Ma-holnap itt az ősz s még valóságos kánikulai napokat élünk. Hol nincs elég talajvíz, vagy hiányzik a mesterséges öntözgetés, elperzseli a növényeket a nap tüze, de hol az előbbi kettő megvan, ott új virágzásra serkenti őket. Így Budán, a Krisztina-városban, az alaguton túl a vadgesztenyefák mind másodvirágzásnak indultak. Az érdekes természeti tüneményben sokan gyönyörködnek.

Félegyházáról Csongrádra ment meghalni. Egy borbélymester folyó hó 2-án gyalog Félegyházáról Csongrádra ment a cselből, hogy ott a Tiszába ölje magát. Megérkezve, azonnal bele ment a Tiszába, hol halálát is lelte. Holttestét még aznap kifogták. Felesége és gyermekei vannak s mint mondják, már nyolcz nap óta az örülés jelei mutatkoztak a szerencsétlenen.

Özre vadásztak, medvét lőttek. A löcsei vadászegyesület idei első öz vadászata nem remélt eredményel végződött. A főerdész és a polgármester elé ugyanis egy jól megtermett maczkó került s a bátor és ügyes vadászok szerencsésen lei is terítették. Lehetett vagy 3 éves és teljesen kizsigerezve 155 régi fontot nyomott. Emberemlékezet óta ez az első medve, mely a löcsei városi erdőkben lővetett. Van különben ott még bárom darab, két fiatal és az anyjuk. Most ezeket keresik.

Gyilkossági kísérlet. Törtelen m Szerdán éjjel öt alarczos férfi hatolt be Rosenfeld. S. ottani kereskedő házába. Rája támadtak, letépérték és agyba-főbe verni kezdtek. Az ember és az asszony mindketten kérték a gyilkosokat, hogy vegyék el pénzüket, vegyék a boltban levő pénzt vagy az istállóban álló marhát, lasztalan; „Nekünk az életed kell!” kiáltanak azok. E dulakodás közben az egyik gyermek hirtelen kiugrott az ablakon és előbb az istállóban alvó cselédet, majd a szomszédokat fellármázta. Erre aztán a merénylők eltávoztak. Tettök oka úgy látszik, személyes bosszu, mert semmit sem vittek magukkal.

Az ablakból esett ki. Aussigban csütörtökön d. e. a 66 éves Jahnel Adalberta asszony, ki magas koradaczára maga végezte a házi teendőket, második emeleti lakásának gblakait akarta kissé megtisztogatni. Minthogy az ablakok frissen voltak festve, nehezen nyíltak. Erőlködés közben az öreg asszony elvesztette az egyensúlyt s az ablak párkányzatán keresztül az utca közepére bukott, hol össze-vissza törte magát. A házbeliék és a szomszédok rögtön körülállták, fölvitték lakására és orvost hívtak. Segíteni azonban már nem lehetett rajta.

Szerkesztő postája.

Anonym verselőnek. Ha lapunk ezen rovatát csak némi figyelemmel kísérték volna, ugy már gyakrabban olvashatták volna e sorokat: Névtelenül beküldött levelek és közlemények a papirkosárba vándorolnak. Hasonlókép ezt is: „Lapunk nem irodalmi ktsdedóvó intézet“

i. — r., *Segesvár.* Kicsit nagyon is elkésett. Különben foganja szívélyes üdvözlötünket!

Bodola. Sajnálattunkra eddig még nem akadt senki. Pedig keresünk.

H. I. Valahol a postán kell a zavarnök, illetve rendetlenségnek lenni. Tőlünk rendesen elmegy.

Brassai piaci árfolyam

— Adler L. Jakab jelentése. —

Brassó, 1886. szeptember hó 9-én.

Román papírpénz à 20 frankos	8.70 vétel	8.72 eladá.
ezüstpénz à 20	8.66	8.70
Napoleon d'or (aranypénz)	9.98	9.99
Török lira	11.28	11.30
Arany	5.86	5.88
Orosz papírrubel	122.—	122.25

Felelős szerkesztő és kiadó-tulajdonos:
Szerényi József.

H I R D E T M É N Y E K.

Ad 4623./1886. számhoz.

(383) 1—1

Árverési hirdetményi kivonat.

A brassói királyi törvényszék mint telekkönyvi hatóság közhírré teszi, hogy *Stenner Keresztély* végrehajtónak *Krausz Keresztély és neje* végrehajtást szenvedő elleni 2000 frt. és 12 frt. tőke követelés és járuléka iránti végrehajtási ügyében a brassói kir. törvényszék területén lévő, Brassó város területén fekvő, a brassói 6932. számú telek-jegyzőkönyvben A + 1 alatt foglalt 5317. helyrajzi számú ingatlanra az árverést 1706 frtban ezennel megállapított kikiáltási árban elrendelte és hogy a fenti ingatlanok az 1886. évi szeptember hó 21-ik napján délelőtti 9 órakor ezen kir. törvényszék telekkönyvi irodájában megtartandó nyilvános árverésen a megállapított kikiáltási áron alul is eladatni fognak.

Árverezni szándékozik tartoznak az ingatlanok becsárának 10%-át készpénzben, vagy az 1881. évi LX. törvényezikk 42. §-ában jelzett árfolyammal számított és az 1881. évi november hó 1-én 3333. szám alatt kelt igazságügyminiszteri rendelet 8. §-ában kijelölt óvadékképes értékpapirban a kiküldött kezéhez letenni, avagy az 1881: LX. törv.-czikk 170. §-a értelmében a bánatpénznek a bíróságnál történt előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervényt átszolgáltatni.

Brassó, 1886. június hó 12-én.

A kir. törvényszék m. telekkönyvi hatóság.
Deési János, elnök. Jakab Alajos, jegyző.

Szám 1280./1886. tlkvi

Árverési hirdetményi kivonat.

A szent-ágothai kir. járásbírósg mint telekkönyvi hatóság közhírré teszi, hogy a *magaréi ev. iskola-alap* végrehajtónak *magaréi Puscariu Juon* végrehajtást szenvedő elleni 18 frt 85 kr. tőkekövetelés és járuléka iránti végrehajtási ügyében az erzsébetvárosi kir. törvényszék (a szt.-ágothai kir. járásbírósg) területén lévő és a magaréi határon fekvő, a magaréi 46. számú telekjegyzőkönyvben A + 1—32. rendszámok alatt foglalt ingatlanok az 1886. évi szeptember hó 23-ik napján délelőtti 10 órakor a *magaréi közsegház*-nál megtartandó nyilvános árverésen a megállapított kikiáltási áron alól is eladatni fognak.

Árverezni szándékozik tartoznak — végrehajtató kivételével — az ingatlanok becsárának 10%-át, vagyis összesen 32 frt 90 krt készpénzben, vagy az 1881.

évi LX. törvényezikk 42. §-ában jelzett árfolyammal számított és az 1881. évi november hó 1 én 3333. szám alatt kelt igazságügyminiszteri rendelet 8. §-ában kijelölt óvadékképes értékpapirban a kiküldött kezéhez letenni, avagy az 1881: LX. törv.-czikk 170. §-a értelmében a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervényt átszolgáltatni.

Szent-Ágotha, 1886. július 10.

A kir. járásbírósg mint tlkvi hatóság.
Avedits Simon, kir. aljárásbíró.

(384) 1—1

Jaschik Gyula

karnagy

karónek-iskolájában

a tanítás szept. 15-én kezdődik.

Leányok, kiknek hajlamuk és hangjuk van, itt kellő oktatást nyernek, hogy templomi vagy valamely dalegyleti énekesnővé kiképezhetik magukat. Soloénekre itt külön tanfolyam áll fenn. A hang és kiejtés gyakorlására s kiművelésére bő alkalom kínálkozik itt.

A tandíj egész évre 5 frt, mely előre fizetendő. — Szegény leányok minden fizetés alól felmentvők, de kötelesek a templomi karban részt venni.

Az énektanítás hetenkint kétszer: hétfőn s csütörtökön délután 5 órakor alulirt lakásán eszközöltetik, a hol a tanítványnők beiratása naponként déli 12 óráig történik.

Jaschik Gyula,

(394) 1—4 Szentlélek-utca 103. sz. a.
Bemenet az iskola-utczácska 85. sz. a.

Szám 442./1886. számv.

Árlejtési hirdetmény.

A sepsi-szentgyörgyi magy. kir. állami méntelep *homoródi* (Kóhalom mellett), *sepsi-szentgyörgyi* és *deési* osztályainak az 1886. év november hó 1-jétől az 1887. év október hó végéig terjedő időre szükségeltető élelmezési czikkeket biztosítása czéljából, a Seps-Szentgyörgyön f. évi szeptember hó 1-én kelt és kibocsátott hirdetményvel közzétett alha-

szonbérlii feltételek alapján, kenyér, zab, széna, alom- és ágyszalma, kemény tűzifa és petroleum szállítása iránt *Sepsi-Szentgyörgyön a méntelep számvevősegi irodájában folyó év szeptember hó 27-én délelőtti 10 órakor*, írásbeli ajánlatok tárgyalása fog megtartatni.

A szállítási szerződések, illetve feltételek helyben a méntelep parancsnokságánál megtekinthetők, v. innen kikérhetők.

Sepsi-Sztgyörgy, 1886. szept. 1.

A magyar királyi álladalmi méntelep parancsnokságától.

Szám 361./1886. végreh.

Árverési hirdetmény.

Alulirt kir. bírósági végrehajtó ezenel közhírré teszi, miszerint a medgyesi kir. járásbírósgnak 1884. évi 3267. számú végrehajtást elrendelő és kiküldő végzése folytán *Eczel mezőváros közönsége* végrehajtató részére *eczeli Schöffend Sámuel* végrehajtást szenvedő ellen 292 frt tőke s járuléka iránt kielégítésképen bíróilag lefoglalt és 353 frtra becsült ingóságokra a medgyesi kir. járásbírósgnak 1886. évi 3600. számú végzésével 292 frt. tőke s járuléka iránt a további kielégítési végrehajtás elrendeltetett.

Ennek folytán az 1881. évi LX. t.-

cz. 102. §-a értelmében Mauks Gyula ügyvéd ur végrehajtató képviselője írásbeli jelentkezésére a végrehajtási jegyzőkönyv alapján végrehajtató, foglaltatók és felülfoglaltatók javára is, a mennyiben ezek is árverési jogot nyertek volna, tekintettel az idézett t.-cz. 103. §-ára, az árverésnek *Eczelen* végrehajtást szenvedő lakásán leendő megtartására újabbi határpul 1886. évi szeptember hó 16-ik napjának délelőtti 9 órája kitűzetik a mikor a bíróilag lefoglalt ingóságok u. m. 2 lószekér, 1 szüretelő-kád, 3 öl száraz fa, 1 szán, egy 12-éves barna pejló, egy 5-éves kanca, 3 fekete sertés, 5 hektoliter csős törökbuza, különféle házi butor, 2 fali óra, 1 nagy szekér, 4 drb 50 vedres hordó, egy nagy szüretelő-kád, — a legtöbbet ígérőknek az idézett törvényezikk 108. §-ában megállapított feltételek mellett készpénzért szükség esetén a becsáron alól is el fognak adatni.

Egyszersmind felhívatnak mindazok, kik az elárvereztetni rendelt ingóságok vételárából a végrehajtató követelését, megelőző kielégítéshez tartanak jogot, hogy elsőbbségi bejelentéseiket az árverés kezdetéig alulirt kiküldöttnél vagy írásban beadni avagy pedig szóval bejelenteni tartoznak, különben a később beadott igények a törvényes eljárást akadályozni nem fogják.

Medgyes, 1886. szept. hó 3-án.

(390) 1—1 Láng Róbert, kir. bír. végrehajtó

Jonescu J. D. és Mavrodin St.

komikus énekelőadásai

(382) 3 3

csütörtökön megkezdődtek s naponként folytattnak

az „UNIO” szállodában.

Minden nap új műsor. Rendkívül élvezetes ugy férfiaknak, valamint nőknek.

A műsor áll solodarabokból, duettekéből és ki-bohózatokból.

Kezdet esti 8 órakor.

Belépti díj személyenként 40 kr.